

Bestyrelsesmedlem i Fredsforeningen paa Grund af min Stilling her, maa jeg sige, at jeg ikke deler hans Opfattelse. Jeg mener, at jeg netop i Konsekvens af mine Udtalelser bør blive staaende i Bestyrelsen. Jeg har været Medlem af den i mange Aar og omfatter den med overordentlig Varme. Hvis jeg nu vilde melde mig ud eller tidligere havde gjort det, vilde det være eller have været et politisk Skridt. Tværtimod bør jeg blive i Bestyrelsen. Selv om min Indflydelse ikke er meget stor, det skal jeg gerne indrømme, tror jeg dog, jeg kan bidrage til, at den ikke træder op fuldt saa angribende politisk, som den maaske har gjort i den senere Tid. Det vilde være en Demonstration fra min Side mod Foreningen eller Bestyrelsen, hvis jeg i dette Øjeblik traadte ud, og paa Grund af den Interesse, hvormed jeg omfatter Foreningen, agter jeg foreløbig at blive der, og det bliver da Foreningens Medlemmers Sag i sin Tid at give mig et Mistillidsvotum ved at sætte mig ud af Bestyrelsen.

Jeg tror, at hvis de Herrer havde ventet med at stille Forslaget om de 2,000 Kr. til næste Aar, naar den tilstundende politiske Kamp vel har faaet en foreløbig Afslutning, vilde der have været større Mulighed for at gennemføre det. Det kan ikke nægtes, at stillet i dette Øjeblik og stillet af det ærede Medlem og hans Gruppe bliver det et politisk Spørgsmaal, som vil blive draget op paa Valgtribunerne. Jeg skal da vide at forsvare min Stilling til Spørgsmaalet i Overensstemmelse med de Anskuelser, jeg her har fremlagt.

Formanden: Jeg har ikke villet afskære det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) fra at give Svar paa et Spørgsmaal, som blev stillet til ham i Gaar af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) angaaende Bestyrelsesforholdene i Fredsforeningen, men i øvrigt mener jeg, at denne Sag ligger uden for Debatten her. Bestyrelsesforholdene i Fredsforeningen ville derfor ikke mere kunne berøres under denne Forhandling.

Ordføreren (Blem): Jeg skal kort udtale mig om nogle af de Punkter paa Indenrigsministeriets Budget, der kunne give mig Anledning til et Gensvar.

Den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte angaaende Landpostombæringen paa Bornholm, at der til ham var klaget fra bornholmske Husmænd over, at Posten

ikke gik til hver Mands Dør, og at Husmændene i adskillige Tilfælde skulde hente deres Post hos Gaardmændene, hvorved de ofte maatte hente deres Sager i en betydelig Afstand, og naar de hentede Sagerne, kunde det ske, at Gaardmændene gjorde kritiske Bemærkninger bl. a. om de Aviser, de holdt, og det var noget, Husmændene ikke kunde lide. Ja, hvis Forholdet er saaledes, ere Klagerne berettigede, men det omvendte kan vel ogsaa være Tilfældet, og jeg maa sige, at jeg har aldrig hørt en saadan Klage, og jeg har henvendt mig til Postmestrene paa Bornholm, som heller ikke have hørt den Slags Klager over Gaardmændene. Forholdene for Bornholms Landpostbude have udviklet sig saaledes, at der i 1888—89 blev truffet en Aftale mellem daværende Indenrigsminister Ingerslev og saavel Lønningsudvalget som Finansudvalget, en Aftale, jeg i sin Tid var med til, om, at der skulde Postombæring til Hvermands Dør i Landet, men det vilde tage et godt Stykke Tid, og Bornholm og visse indre Dele af Jylland maatte komme til at vente længst paa Grund af de lokale Forhold, men selvfølgelig skulde ogsaa Postombæringen der udvikle sig efterhaanden, saa godt den overhovedet kunde, og som man havde Penge til. Vi havde den Gang 2,200 Landpostbude, nu have vi 3,500, og man mente ikke godt at kunne gaa højere end til en Forøgelse af omtrent 100 Landpostbude om Aaret, og det har ogsaa senere slaaet til. Nu viser det sig altsaa, at der paa Finansloven foreligger Forslag om en Bevilling paa 10,000 Kr. til Bornholm og de indre Dele af Jylland til Postombæring til Hvermands Dør, saa at denne Ombæring bliver gennemført hele Landet over.

Jeg skal dog bemærke, at vi paa Bornholm have fulgt godt med med Hensyn til Postombæringen. Vi havde nemlig i 1885—86 kun 19 Postbude, hvilket var det sidste Tal, der forelaa, inden Aftalen blev truffen. 5 Aar efter var der 32, 5 Aar efter igen var der 36, i Aaret 1900 var der 53, og i 1905 var der 57. Og naar denne Bevilling kommer til, skulde der være 70. Man vil altsaa se, at Udviklingen i disse Aar siden 1885—86 paa Bornholm har været saaledes, at vi have faaet 3 Gange saa mange Landpostbude, som vi havde, medens Stigningen for det øvrige Land ikke er mere end 60 pCt., nemlig fra 2,200 til 3,500. Det oprindelige lave Tal havde sin Grund i de særegne Forhold, der findes i den indre Del af Øen, paa Hederne, hvor man ofte har 1 eller